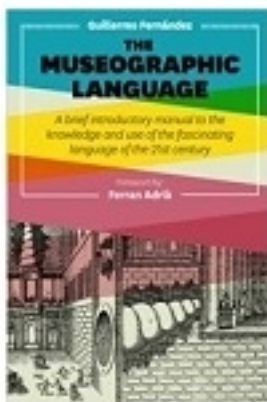

El llenguatge museogràfic- The museographic language

Publicat per [Guillermo Fernández](#) [1] el 01/06/2023 - 11:37

L'experiència intel·lectual singular que es viu en visitar una bona exposició es fonamenta en l'efecte comunicatiu d'un llenguatge propi: el llenguatge museogràfic.

Un mateix contingut és susceptible de ser comunicat fent servir diversos llenguatges. Si es fa servir el llenguatge cinematogràfic, el resultat és una pel·lícula. Si es fa servir el llenguatge escrit, el resultat és un llibre. I si es fa servir el llenguatge musical, el resultat és una cançó. Les característiques pròpies de cadascun dels llenguatges fan que els seus productes siguin complementaris, significatius i no redundants entre si. De la mateixa manera que en els exemples anteriors, quan es fa servir el llenguatge museogràfic, el resultat és una **exposició**.

D'aquesta manera, es pot concebre una exposició com el producte propi i singularíssim d'un llenguatge fascinant i innovador. Per això, una exposició, avui, no s'hauria de reduir a un *collage* que quedi prou bé, a base de productes d'altres llenguatges (grafismes, vídeos, etc.) ubicats amb més o menys encert en una sala, en el context d'un projecte que en bona mesura és més que res d'interiorisme. El llenguatge museogràfic disposa d'una sèrie de recursos propis i particulars, i es constitueix com un llenguatge efectiu i autònom més: necessari, sobirà, de ple dret i d'intens potencial.

El llenguatge museogràfic té tres característiques importants. La primera és que els seus actius són els propis de la realitat tangible: objectes i fenòmens reals i presents són els recursos dels quals disposa aquest llenguatge per comunicar. Els objectes reals omplen l'espai i els fenòmens reals omplen el temps. La segona característica té a veure amb una component fortament social: l'experiència intel·lectual en una exposició es verifica gairebé sempre en grup, amb la conversa com a nexa i procés fonamental. Finalment, la visita a una exposició suposa compartir tant l'espai (coexistència) com el temps (simultaneïtat) amb els objectes i els fenòmens —respectivament— que s'hi exhibeixen.

Aquest breu manual tracta del llenguatge museogràfic amb una intenció molt pragmàtica, reivindicant un llenguatge ple de possibilitats encara per explorar i que segueix en una fase molt incipient, malgrat les aparençes. Tot i això, tot apunta que el llenguatge museogràfic transcendirà fins i tot els mateixos museus i, com ja està passant, s'incorporarà com un recurs més a disposició de tota mena d'intencions comunicatives.

Amb pròleg de [Ferran Adrià](#) [2] i traducció d'[Erik Stengler](#) [3], ja està disponible l'edició en anglès. A la seva web pròpia, aquesta versió conviu amb l'original en castellà (2022), podent llegir totes dues íntegrament *on line*:

<https://www.themuseographiclanguage.org/> [4]

<https://www.ellenguajemuseografico.org/> [5]

Categories: Llibre

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: patrimoni cultural

Etiquetes: diversitat cultural

Etiquetes: gestió cultural

Etiquetes: accés a la cultura

- [6]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2023/05/museographic-language>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/fernandezgui>

[2] <https://elbullifoundation.com/ca/ferran-adria/>

[3] <https://cgpmuseumstudies.org/erik-stengler>

[4] <https://www.themuseographiclanguage.org/>

[5] <https://www.ellenguajemuseografico.org/>

[6] <https://interaccio.diba.cat/node/9198>